

Reggie Naus

De zombie van Zandwijk

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

'PLIETSIE!'

‘Daar!’ riep kapitein Donderbus. ‘En daar! Dat zal je leren, donderse zure haring!’

Michiel Brugman stond op het strand en keek naar de piraten. Die stonden wild met hun zwaarden te zwaaien.

‘Fijn om mijn zwaard-arm weer eens te oefenen,’ zei Billy Donderbus, de jongste piraat.

‘Kunnen jullie in de winter dan niet oefenen?’ vroeg Michiel.

‘Nee,’ zei de kapitein. ‘Veel te koud. En binnen is het te krap. Toen ik het vijfde raam kapot had geslagen, begon mijn vrouw te klagen.’

De familie Donderbus woonde in het huis naast Michiel. Het was een echte piratenfamilie, die in de keurige Geraniumstraat was komen wonen. Niet alle burens waren daar blij mee, maar Michiel was dol op de piraten. Hun zoon Billy was zijn beste vriend. En met de rest van de familie – kapitein Donderbus, zijn vrouw Betsie, en opa – kon hij het ook prima vinden.

Het was een koude winter geweest. De piraten hadden een hekel aan kou en waren dus amper buiten geweest. Bij het haardvuur hadden ze piraten-

verhalen verteld, waarvan Michiel erg had genoten. Ze hadden ook veel gemopperd. Daar had Michiel wat minder van genoten. Michiel was dan ook net zo blij dat het lente werd als de piraten.

Het strand was vrijwel uitgestorven. Hier en daar liepen een paar mensen met hun hond, maar om te zwemmen was het nog te koud.

Opa liep net als Billy en de kapitein met zijn zwaard te zwaaien. Hij was een stokoude piraat met

een houten been en een ijzeren haakhand. Volgens zijn familie was hij vroeger de meest gevreesde piraat van de zeven zeeën geweest, en Michiel geloofde dat best. Hij had nog nooit iemand gekend die zo woest was als opa Donderbus.

Opa zwaaide met zijn zwaard en stak ermee in het rond, maar opeens verstijfde hij. Hij begon zacht te grommen.

‘Wat heeft opa?’ vroeg Michiel.

Billy wees naar een man die een eindje verderop liep. ‘Een politieman.’

‘Alweer?’ zuchtte kapitein Donderbus.

Billy en de kapitein verborgen gauw hun zwaard achter hun rug.

‘Kunnen die donderse braveriken niet uit de buurt blijven als eerlijke piraten een ommetje proberen te maken?’ zei de kapitein.

Sinds de familie Donderbus in de Geraniumstraat woonde, was er bijna elke dag politie in de buurt. Ze hielden hen een beetje in de gaten. De piraten trokken zich daar niet zo veel van aan... Behalve opa. Telkens als hij de politie zag, werd hij woest.

Ook nu keek hij met een rood hoofd en een woedende blik naar de rustig voorbij wandelende agent. ‘Plietsie!’ gromde opa. ‘Bijten!’

Hij wilde op de agent af lopen, maar de kapitein hield hem tegen met zijn ene hand. Met de andere griste hij snel het zwaard uit opa’s vuist en verborg het achter zijn rug.

‘Rustig, opa,’ zei hij. ‘Je kunt niet elke politieman bijten die we tegenkomen.’

‘Lafaard!’ brulde opa. ‘Lapzwans! Palingvisser!’ Hij zwaaide in het rond met zijn haak en begon de kapitein te schoppen met zijn houten been.

De agent bleef stilstaan en keek verbaasd naar de piraten. Toen stapte hij op hen af.

‘Daar gaan we weer,’ mompelde de kapitein.

‘Gaat het?’ vroeg de agent aan de kapitein. Hij knikte naar opa, die nu probeerde de kapitein te wurgen. Dat ging een beetje moeilijk met maar één hand.

‘Jawel, hoor, meneer de politie,’ zei de kapitein. Hij duwde opa van zich af. ‘Ik ben het gewend.’

Opa trok een fles uit zijn jaszak en sloeg ermee op het voorhoofd van de kapitein.

‘Au!’ zei de kapitein. Hij wankelde even op zijn benen.

‘Heeft deze meneer misschien speciale hulp nodig?’ vroeg de agent.

Opa trok zijn bovenlip op en gromde naar hem. De grijze haren op zijn armen stonden overeind.

‘Nee,’ zei de kapitein. ‘Er is niks mis met hem. Hij is gewoon een chagrijnig oud monster. Hij vindt dat ik een neppiraat ben omdat ik te vriendelijk ben tegen de smerissen... eh, de zilverknoopjes... eh, de politie.’

‘Hij denkt dat hij een echte piraat is?’ vroeg de agent met een glimlach. Hij knipoogde naar Billy en Michiel.

Opa’s gezicht werd nu knalrood. Hij zwaaide met zijn haak naar de agent, maar de kapitein bleef hem stevig vasthouden.

‘Echter dan opa kom je ze niet vaak tegen,’ mompelde de kapitein. ‘Maar ik denk dat we nu maar beter naar huis kunnen gaan.’

Met veel moeite sleepte hij opa over het strand naar het duinpad. Hij moest achteruit lopen, zodat de agent de zwaarden achter zijn rug niet kon zien.

Intussen sloeg opa er flink op los terwijl hij de kapitein de huid vol schold. ‘Muiten! Zeekoe! Fore!’

Die avond mocht Michiel bij de piraten blijven eten, omdat zijn ouders naar een toneelstuk gingen. Hij at graag bij de piraten, al was hun eten soms een beetje vreemd. Vandaag aten ze zalm met gevulde koeken en slagroom.

Ze zaten rond de eettafel in de woonkamer. Die hing vol met wapens en schilderijen van beroemde piraten. Het hele huis was opgebouwd uit stukken van oude schepen.

‘Ha, lekker,’ zei kapitein Donderbus terwijl zijn vrouw een enorme schaal met koeken op tafel zette. ‘Het enige wat ontbreekt, is een glaasje rum.’

Hij stond op en deed een deur open. Even keek hij verbaasd de kamer in. Toen draaide hij zich om. ‘Waar is de rum gebleven?’

‘Hoezo?’ vroeg mevrouw Donderbus. ‘Er waren vanochtend nog zes vaten.’

‘Nou, nu niet meer,’ zei de kapitein. Hij keek een beetje paniekerig om zich heen. ‘Ik heb dorst. En niet zo’n beetje ook.’

‘Er is nog water,’ zei mevrouw Donderbus.

De kapitein trok een vies gezicht. ‘Water? Een piraat drinkt alleen water als hij aan het verzuipen is.’

‘Ik heb opa daarstraks naar de rumkamer zien gaan,’ zei Billy. Hij stak zijn hele hand in de slagroomkom en begon hem als een lolly af te likken. ‘Toen we terugkwamen van het strand. Hij was nog steeds boos. Dan drinkt hij altijd wat meer dan anders.’

‘Wel voor den donder!’ gromde de kapitein. ‘Heeft die ouwe schurk nou onze hele voorraad rum achterover gedrukt?’

Hij trok zijn zwaard onder zijn riem uit en liep de trap op.

Ze hoorden hem op een deur bonzen. ‘Opa! Doe open, ouwe schurk! Waar voor den donder heb je de voorraad rum gelaten?’

Er kwam geen antwoord, maar dat zei niks. Opa gaf alleen antwoord als hij daar zin in had.

‘Opa!’ riep de kapitein weer. ‘Ik kom naar binnen!’

Er klonk een luid gekraak.

‘Wel voor den donder!’ hoorden ze de kapitein zeggen. ‘Heb je ál die vaten in je eentje opgedronken?! Opa? Eh... opa?’

Even bleef het stil.

‘Eh... Betsie, kun je even komen?’ riep de kapitein toen. ‘Opa ziet er niet zo goed uit.’

‘Hij ziet er nooit goed uit!’ riep mevrouw Donderbus. ‘Je eten wordt koud!’

‘Ja, maar hij ziet er nu wel heel slecht uit!’ riep de kapitein. ‘Een beetje... blauwig.’

Met een zucht stond mevrouw Donderbus op en liep naar boven. Billy en Michiel gingen achter haar aan.

Opa’s kamer zag eruit alsof er net een veldslag was geweest, maar dat was eigenlijk altijd zo. In de wanden waren roestige wapens gestoken en in een hoek stond een oude kooi met een opgezette

papegaai zonder hoofd. Er slingerden altijd lege rumflessen rond, maar nu stond de hele kamer ook vol met vaten. En al die vaten waren leeg.

Kapitein Donderbus stond naast de hangmat van opa.

Opa zag er inderdaad niet goed uit. Zijn tong hing uit zijn mond en zijn gezicht was blauw.

‘Hij beweegt niet meer,’ zei de kapitein. ‘Zelfs niet toen ik hem kietelde. Normaal gesproken slaat hij er meteen op los als ik hem kietel.’

‘Ademt hij nog?’ vroeg mevrouw Donderbus.

‘Nee,’ zei de kapitein. ‘Maar dat zegt niks. Opa kan zijn adem heel lang inhouden. Hij is ooit van Aruba naar Curaçao gezwommen zonder boven water te komen.’

Mevrouw Donderbus kneep haar neus dicht en legde haar oor op opa’s borst. ‘Ik hoor ook geen hartslag.’

‘Dat zegt ook al niks,’ zei de kapitein. ‘Opa kan zijn hartslag net zo lang inhouden als zijn adem.’

Mevrouw Donderbus keek bezorgd naar de lege vaten. ‘Als hij echt ál die rum heeft opgedronken... dat is wel heel erg veel. Zelfs voor opa!’

‘Ach, er is nog nooit iemand dood gegaan van een beetje rum,’ zei de kapitein.

‘En kapitein Flint dan?’ vroeg mevrouw Donderbus. ‘En Harige Harry? En Bloederige Bill? En Teun met de tentakelvingers?’

De kapitein keek nu ook een beetje bezorgd. ‘O ja.

Da's waar ook.'

Hij boog zich weer over opa heen en schudde hem door elkaar. 'Opa? Wakker worden!'

Michiel keek angstig naar Billy. Opeens wilde hij helemaal niet meer in het piratenhuis zijn.

'De grote test,' zei de kapitein. Hij deed een paar stappen achteruit.

'Opa?' zei hij toen. 'Er staat politie voor de deur. Ze zeggen dat je een slapjanus bent en komen je uitlachen.'

Mevrouw Donderbus en de jongens gingen ook snel op een veilige afstand staan.

Ze wachtten gespannen af, maar er gebeurde niets. Opa bleef doodstil liggen.

De mondhoeken van de kapitein zakten omlaag en hij nam zijn hoed af. 'Dus toch. Hij is zo dood als mors.'

